

הרוכא הלבן מפתח תיקוה טיפל בחולים השחורים בדרום אפריקה וחי באי-עדן — עד שנמאס לו

או להכות רופא. הם סובלים כאבי בקשת ובגבורה.

הרדמה בלי רופאים

בדרום אפריקה קיימת אפליה גזעית. ישנו קיפוח זועק, בעבורה במשכורת, בתחבורה ציבורית, במקומות בילוי ואפילו בבתי-שימוש בשטח הרפואי, לרעת ד"ר דקל, אינ אפליה. השחורים מקבלים את מלוא הטיפול הררוש ותמורתו הם משלמים מחיר סימלי בלבד, כשני דולר דמי קבלה, ומקבלים כל טיפול מהוצאות קוץ מהאצבע ועד לגיתוח לב פתוח. אין להם קופת-חולים, ואת מלוא ההוצאות מכסה ממשלת דרום אפריקה. בית-החולים מצויד במיטת המיכשור הרפואי המודרני. החולים מטופלים במסגרת הרפואה שאותה מכתוב בית-הספר לרפואה של אוניברסיטת יוהאנסבורג. (הסיפורים כאילו עושים שם ניסיונות בכנייה-רס היא שטות גמורה.)

לד"ר דקל היו גם הרפתקות בדרום אפריקה והוא מספר על מיליונר, יהודי מומר, הארי אופנהיימר, נשיא שחברה ענקית בעלת מכרות זהב ויהלומים. אופנהיימר נהניג את מו שנקרא בעברית המלאכים של הארץ או, באנגלית, האריס אנגלס. אחת לחודש מנרב הארי את מטוסו הפרטי מטעין עליו רופאים מתנדבים, מומחים במיקצועות השונים, ומטיס אותם לסוף-שבוע לבתי-חולים הנמצאים בסוואזילנד, שהיא ארץ חסות שוק (המשך בעמוד 50)

לבנים מתקדמים מאוד של המחלה והי טיפול בהן קשה ולפעמים חסר תיקוה. אחרי עבודה של ששה חודשים במחלקה האורולוגית בבית-החולים הכללי של יוהאנסבורג ואחרי שלמד והפיק את כל אשר עניין אותו בנושא האורולוגיה הגניקולוגית, עבר ד"ר דקל לעבוד במחלקה הכירורגית למשך ששה חודשים. הניסיון שרכש בשטח זה הוא עצום, בעיקר בשטח הד טראומטולוגיה (הפציעה). בחור-המיון מתקבלים מקרי-פציעה שרוממתם ראה רק במילחמת יום-הכיפורים כאשר שירת בבתי-חולים שדה, בסיני.

בית-החולים מטפל בתושבי העיר סוואטו, אחת הערים האלימות בעולם, ואת תוצאות האלימות רואים כחרידי המיון: סכין בגב או כחזה, קילשון בעורף, או ארס שחוט מאוזן לאוזן הם דברים של יום יום. מיקרה מזועזע אחד החרות בזיכרוננו של ד"ר דקל הוא כושי שהגיע לחור-המיון כשאבר-המין שלו בידו. מסתבר שהוא לא שילם לזונה את שכרה והיא, בלי חוכמות, חתכה לו אותו. אי-אפשר היה לחבר אותו בחורה (זה לא יד או רגל).

לבית-החולים הגיעו נשים בלי פטמות, או עם חצי אף, אחרי מילחמות נשים אכזריות. כששואלים את הפצוע מי עשה לך זאת, הם אומרים, כדרך כלל, מיי פרנד' (ידיד). הם לא מלשינים זה על זה ומנסים להעלים עובדות.

על החולים הכושים אומר ד"ר דקל: "הם מאוד ממושמצים, שקטים, אדיבים ואסירי-תודה על הטיפול שמקבלים. הם נותנים אמון מלא ברופא הלבן. אין דבר כזה אצלם לקלל, לצעוק, לאיים

הרפואה בדרום אפריקה היא רפואה מערבית טובה, מתקדמת ועל רמה גבוהה מאוד. עברתי בבתי-חולים הכללי של יוהאנסבורג, שהוא בית-חולים של לבנים, וגם בבתי-החולים באראגוואנט שהוא בית-חולים ל-שחורים בלבד. זהו בית-החולים הגדול ביותר באפריקה ואחד הגדולים בעולם, הנותן טיפול לתושבי העיר סוואטו (שני מיליון תושבים). בית-החולים הוא מהנה צבאי בריטי לשעבר (כמו תלי-השומר אצלנו), מכיל 2,500 מיטות ומטפל בלמעלה ממיליון חולים בשנה. עובדים בו כ-650 רופאים, רובם לבנים ומיעוטם הודים וכושים.

מחלקת נשים וילדות היא ה-מחלקה הגדולה ביותר בבית-החולים, כוללת 450 מיטות ויש בה 24 אלף לידות בשנה, כ-70 לידות ביממה. כמות הלידות והניתוחים ומיספר ה-חולים שרופא רואה הוא עצום. והניסיון שרוכשים שם הוא פנטסטי. לעבוד שם שנה זה מבחינה כמותית, כמו לעבוד בארץ חמש שנים.

האוכלוסיה השחורה יודעת שקיים שירות רפואי טוב, אבל היא לא כל-כך מודעת לכך שצריך לפנות לרופא בשלב ההתחלתי של המחלה, ולכן הם מופיעים, כאשר המחלה מתקדמת ובמקרים לא מעטים כאשר כבר אי אפשר לעזור.

כל המחלות ברפואת-נשים ה-קיימות אצל לבנים קיימות גם אצל שחורים. אחת המחלות הנפוצות היא הרחם השרירי (מיומה). שהיא התר-בות תאי ריקמת הרחם, הגורמת לגרי-לת הרחם לממדים עצומים. עד לגודל של היריון בן תישעה חודשים. שעה שאצל נשים המודעות לגופן הנמצאות בביקורת גינקולוגית שנתית, הרחם לא תגיע לממדים מראגים, אצל הכושיות הדבר שונה, והן מגיעות כאשר הסימפטומים קשים מאוד, כמו דימומים מאסיביים, כאבי-בטן, עצי-רות, קשיים במתן השתן ועוד.

נשים בלי פטמות

חלה אחרת היא ויהומים כאברי המין הפנימיים של האשה (הרחם, השחלות והחצוצרות), דבר הגורם להפרעות רציניות בפרייון. הנשים מגי-עות עם ויהומים קשים מאוד, כש-

לשחורים בלבד!

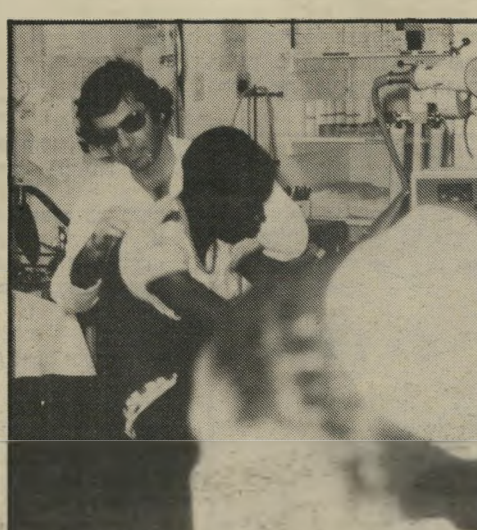
ל' היות רופא גינקולוג — אומר ד"ר אריה דקל, רופא בכיר במחלקת נשים וילדות במרכז הרפואי גולדה בבית-החולים השרון בפתח-תיקוה, שחור לא מכבר מדרום-

וילה פרטית על שניים וחצי דונם, שיבעה חדרים, עוזרת וגני צמודים העומדים לשרותו כל היום. כך נראי חינו של ד"ר אריה דקל בדרום אפריקה ולמרות גן-העדן הזה חזר ארצה

בית-החולים בלבד. זה בית-החולים הגדול ביותר ביבשת אפריקה ואחד הגדולים בעולם. הוא מטפל ביותר ממיליון חולים בשנה

פאצינט ממושמצ הוא הכושי מ-הדר' דקל: רובם שקטים, אדיבים ואסירי-תודה!

אחות ראשית הילדה ממחלקת-היול-הבדלי הגזע והצבע, אומר הגינקולוג ד"ר אריה דקל.

הטיפול היחיד האפשרי, במקרים לא מעטים, הוא כריתת הרחם והשחלות, וזה לצעירות בסביבות גיל 25. מחלה נפוצה אחרת היא מחלת הסרטן, השכיחה מאוד אצל הכושיות, בעיקר סרטן צוואר-הרחם, שלמולנו נריר בארץ. החולות מגיעות לרוב כש-

מעל גיל 40, הסובלות מבעיות אורר-לוגיות, המטופלות על-ידי גינקור-לוגים, והעיקרית בהן היא איבוד שתן במאמץ (בריתח-שתן), הגורמת אי-נעימות ואי-נוחות מרובים. הטיפול במקרים כאלה הוא ניתוחי או תרופתי, או שילוב של שניהם.